

dobývaného uhlí na haldu, výslovně dovolatel přiznává. Je notorické, že některé takové haldy hoří, dovolatel má však za to, že samovznícení haldy je pro důl věcí nepředvídanou, ježto celá řada hald nehoří. Než dovolatel přehlíží, že za vyšší moc lze pokládati jen takovou skutečnost, která nemá svou příčinu v provozu podniku a s kterou provoz nemůže počítati, tudíž která jest vyvolána okolnostmi s provozem nesouvisejícími. Za takovou okolnost nelze pokládati samovznícení haldy, neboť jde o okolnost, která provozem horním samým je vyvolána a ku které by nikdy nedošlo, kdyby se odpadky dobývaného uhlí nevyvážely, jak to provoz horní vyžaduje, na haldy. Nejde tu proto o vyšší moc, nýbrž o nepřímou immisi, již podle skutečností, nižšími soudy zjištěných jest považovati za kromobyčejnou, převyšující míru podle místních poměrů obvyklou a podstatně ztěžující užívání pozemků.

Čís. 14802.

K §§ 419 I, 515 c. ř. s.

Do rozhodnutí zamítajícího návrh na opravu vyhotovení rozsudku pro nesouhlas s rozsudkem prohlášeným může být po uplynutí odvolací lhůty podán samostatný rekurs, třebas v době doručení tohoto usnesení nebyl rozsudek dosud pravoplatný.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1935, R I 1324/35.)

Prv ý s o u d nevyhověl návrhu žalobcovu na opravu vyhotovení rozsudku pro nesouhlas s rozsudkem prohlášeným (§ 419 I c. ř. s.). Rekursní s o u d odmítl samostatný rekurs do tohoto usnesení proto, že nesouhlas ten mohl být vytykán jedině v odvolání.

Nejv y š š í s o u d uložil rekursnímu soudu, by o rekursu věcně rozhodl.

D ů v o d y:

Podle důsledné judikatury nejvyššího soudu (srovn. na příklad rozhodnutí 14187, 12795, 10727 a zejména čís. 8017 sb. n. s.) může být odložený rekurs (§ 515 s. ř. s.) podán samostatně, není-li tu již dalšího rozhodnutí, jež by bylo lze napadati. Zejména jest přípustný samostatný rekurs do usnesení, jímž návrh na opravu rozsudku byl zamítnut, nabyli-li rozsudek, jenž má být opraven, již formálně moci práva. V době doručení napadeného usnesení prvního soudu, jímž byl návrh žalobcův na opravu vyhotovení rozsudku zamítnut — dne 9. září 1935 — nebyl sice rozsudek soudu I. stolice ještě pravoplatným, poněvadž byl doručen dne 9. srpna 1935 a nešlo o věc feriální podle § 224 c. ř. s., ale přípustnost rekursu jest posuzovati podle dne jeho podání, t. j. dne 23. září 1935 a tehdy onen rozsudek již byl v moci práva. Žalující strana mohla sice od 9. do 14. září podati ještě odvolání, ale strana nemůže být nucena, aby jen pro možnost podati vyhrazený rekurs podávala odvolání, domnívá-li se, že dosáhne nápravy opravou rozsudku, jak to § 419 druhá věta c. ř. s. (a to i z moci úřední) ustanovuje. Mohl by dokonce nastati případ, že by strana ani pravidelné odvolání podati nemohla, protože

by šla do odvolací stolice již jen s věcí bagatelní (srv. na př. rozhodnutí čís. 13921 sb. n. s. a č. 1253 sb. m. spr.) Bylo proto oprávněnému rekursu do odmitavého usneení rekursního soudu vyhověno.

Čís. 14803.

Jazykový zákon.

Bylo-li příslušníku menšinového jazyka doručeno soudní rozhodnutí jen v jeho menšinovém jazyku, nebylo tím porušeno jeho právo jazykové a nepůsobí tento nesprávný postup soudu zmatečnost.

Lhůta k oprávněnému prostředku počíná se od doručení tohoto vyřízení, nikoliv teprve ode dne, kdy bylo straně k dodatečné její žádosti doručeno vyřízení v jazyku státním.

(Rozh. ze dne 20. prosince 1935, R I 1349/35.)

Nezletilá žalobkyně, zastoupená právním ochranným oddělením zemského ústavu pro péči o dítě v P. jakožto svým zákonitým zástupcem, podala žalobu v jazyce státním. Prvý soud, v jehož obvodě bydlí $\frac{2}{3}$ státních občanů příslušníků menšinového jazyka německého, a jimiž byly i obě strany, doručil právním jejich zástupcům rozsudek toliko v německém vyhotovení a to dne 26. dubna 1935. Dne 10. května 1935 žádal právní zástupce žalobkyně, rovněž příslušník menšinového jazyka, o doručení vyhotovení rozsudku v jazyku státním. Žádosti té bylo vyhověno a rozsudek ve státním jazyku vyhotovený byl doručen zástupci žalobkyně dne 29. května 1935, jenž dne 12. června 1935 podal odvolání na poštu. Odvolací soud odmítl odvolání pro opožděnost. Důvody: Žaloba byla podána ve státním jazyce a měl proto první soud hned původně rozsudek vyhotoviti a doručiti též a především v jazyku státním, třebas obě strany a jejich právní zástupci jsou příslušníky německé národnosti. Doručení pouze německého vyhotovení rozsudku jazykovým předpisům nevyhovělo (čl. 37 jaz. nař. z opaku, § 1 jaz. zák.). Ustanovení čl. 17 jaz. nař. toliko znamená, že zástupce strany nemůže pro svoji vlastní národnost uplatňovati jazyková práva menšinová, když tato nepřísluší straně samotné, netýká se vůbec souzeného případu. Toto porušení jazykových předpisů však nemůže míti vlivu na počátek odvolací lhůty podle § 464 c. ř. s. Bylo-li totiž vyhotovení rozsudku doručeno straně příslušející menšinovému jazyku k rukám jejího procesní plnou mocí vykázaného a téměř jazyku příslušejícího právního zástupce — třebas u porušení jazykových předpisů — toliko v tomto menšinovém jazyku, nemůže jí z tohoto jazykově vadného vyřízení vzejíti ve věci samé žádná právní újma, možnost hájiti svých práv ve věci samé jí nebyla tím nijak odňata ani zkrácena a ve včasném podání odvolání nebylo jí tím ani v nejmenším bráněno. Názor, že v takovém případě doručení rozsudku by bylo vůbec zmatečné a bezúčinné a že proto odvolací lhůta před doručením rozsudku vyhotoveného ve státním jazyce by nepočala běžeti anebo žádosti o doručení takového vyhotovení podanou v odvolací lhůtě by se přerušila anebo stavila, by se nedal uvést v soulad s ustanovením § 464 c. ř. s., že odvolací lhůta nemůže býti prodloužena, ani by se nedal odvoditi z ustanovení anebo z ducha jazykového zákona a jazykového nařízení. Z toho nutno usuzovati, že v souzeném případě počala se